

Nagyböjt V. vasárnapja – 2010. március 21. – C év

Győztes római tribunus vonult peckesen légiói élén egy sziklasivatagon keresztül. Egyszer csak egy közeli barlangból egy rongyos, sovány alak bújt elő, s kiállt a keskeny ösvény szélére. „A nyomorult keresztény szekta tagja, egy olyan félőrült remete!” – suttogta a hadvezér fülébe az egyik tiszt. A tribunus érdeklődve fogta lassabb menetre a lovát. A remete megkérdezte tőle: „Hová mégy, mi az úticéld?” „Rómába megyek, hogy diadalmenetet tartsak.” – felelte gögősen a hadvezér. „Az mire jó?” – kérdezte a remete. „Mindenki engem fog ünnepelni, híres leszek és gazdag, még a császár is bőkezűen megjutalmaz.” „És azután?” – kérdezte a remete. „Azután valószínűleg én leszek ennek a meghódított tartománynak a helytartója. Jócskán megadóztatom az alattvalóimat, még gazdagabb leszek, s talán újabb tartományokat hódítok meg.” „És azután?” – kérdezte a remete. „Azután visszatérek Rómába, de már nem helytartóként. Hányszor előfordult már, hogy a győzelemittas, lelkes katonák császárrá kiáltották ki vezérüket! Nekem is megvan erre minden esélyem! Igen, én leszek a császár, s hatalmas sereg támogatásával foglalom el a trónom.” „És azután?” – kérdezte a remete. „Azután – beszélt tovább a tribunus ragyogó arccal – én leszek a világ ura! Nem lesz olyan birodalom, amely nekem ellenállhatna. Leigázom mind a népeket, behajtom tőlük az adót, minden eddiginél hatalmasabbá teszem Rómát, csodálatos városokat építek.” „És azután?” – kérdezte a remete. „Azután élvezem a hatalmam, a vagyonomat. Kényelemben és jólétben fogok megöregedni, miközben mindenfelől elismerés és hódolat vesz körül.” „És azután?” – folytatta a remete kérlelhetetlenül. „Azután ...azután ...” A római tribunus arca elkomorodott. Egy darabig csöndben ült a lován, majd lassan leszállt róla. Levette fejéről a babérkoszorút, a gyepőlőt a kíséző tiszt kezébe adta, s követte a remetét egy közeli barlangba.

Szent Pál ezt írja a filippieknek: „Jézus Krisztusnak a fönséges ismeretéhez képest mindent hátránynak tartok. Érte mindent elvettem, sőt szemétnek tekintek, csak hogy Krisztust elnyerhessem és Őhöz tartozzak.” Talán annyira értéktelen, szemétrevaló lett volna Pál korábbi élete? Egyáltalán nem. Mélyen hívő, törvénytisztelő ember volt a maga zsidó vallása szerint. A kor egyik leghíresebb zsidó hittudósától, Gamáliel rabbitól tanult. Volt becsületes, nem is rosszul kereső szakmája: sátorszövő volt. Római polgárjoggal bírt, ami keveseknek adatott meg a nem itáliai születésűek közül. Mégis szemétnek tekintti mindezt ahhoz az új minőséghez képest, ami a Jézusba vetett hit által jelent meg az életében. Hogyan válik valami szemétté számunkra? Úgy, hogy eljár fölötte az idő, lejár a szavatossága, elmúlik. Kiszolgálja a maga idejét, ellátja a feladatát, de mivel nem képvisel maradandó értéket számunkra, belátjuk, hogy nincs rá szükségünk többé. Igen, szemét az, ami vagy teljesen elromlott és használhatatlanná vált, vagy pedig nincs maradandó értéke, így fölöslegessé lett. Milyen keserves érzés az ember számára, ha rájön, hogy egy-egy olyan dolog, amitől a boldogságát, élete értelmességét remélte, nem más,

mint értéktelen szemét! Nem elég ahhoz, hogy hosszú, vagy akár középtávon boldoggá tegye, sőt, talán még akadályozza is az igazi boldogság felé vezető úton. Minél több ilyen szemetet halmoz fel az ember az életében, minél több időt tölt ezek gyűjtögetésével és használatával, annál nagyobb a veszélye, hogy kénytelen lesz magának az életének hosszabb-rövidebb szakaszát szemétkupacnak, törmelékhalmozatnak látni. Hiába a szuper, lassan mindentudó mobiltelefon, ha nincs kivel tartani a kapcsolatot, csak játékokra és fényképezésre használja valaki. Hiába az autó, ha nem ül benne senki, aki igazán hozzánk tartozna. Hiába a végre felépült családi otthon, ha kikerül rá a tábla: „Eladó!”, mert közben szétesett a család. Igen, keserves érzés, ha az ember egy szemétkupacon üldögélve siratja értelmetlenül elszállt évtizedeit. Pedig mindez értékes is lehetne, ha alapvetően megvolna magának az életnek az emberhez méltó értelme! Ha szeretetben tudnánk élni Istennel és embertársainkkal. Ha örökre megmaradó kincseket gyűjtögetnénk elsősorban, s a múló földi élet romlandó javait csak eszközként tekintenénk az örök értékek szolgálatában. Krisztus követése, az örök élet hite, az Istenbe vetett remény és az áldozatkész felebaráti szeretet megadja életünk végleges értelmét, s megtanít a földi dolgok helyes értékelésére és használatára. Szent Pál erre ébred rá, s ezt az utat javasolja nekünk is, ha nem akarjuk, hogy minden összehalmozott javunk, életünk „termése” értéktelen szemétkupaccá váljék, ami nem képes boldogítani.